

FOLK OG LAND

NR. 33 — 8. ARGANG

Lørdag 31. oktober 1959

LØSSALG 65 ØRE

Pekings skygge hviler alt over Sovjet **Har bolsjevismen allerede nådd hjerter og hjerner?**

PROBLEMER OG MENINGER I DAGENS SOVJETSAMVELDE

I Nysvenska Rörelsens blad «Vägen framåt» finner vi nedstående interessante artikkel om et spørsmål som en nok kommer til å høre mere om i tiden som kommer.

Den forløpne sommer har vært full av reiser til Sovjetsamveldet, politiske besøk, studievisitter og turistreiser. Uten tvil har vårt kjennskap til sovjetrussiske forhold øket gjennom denne trafikk. Hva Krustsjov tar sikte på, hans stilling, hans vanskeligheter og hans ønsker trer frem tydeligere og klarere enn før.

Den sovjetrussiske diktator har utvilsomt skapt en ny epoke i Sovjetsamveldets historie. Den tunge hånd som Stalin en gang la på Russland har forsvunnet. Atmosfæren er friere. Optimismen er umisskjenkelig. En turist forteller om et besøk hos en kvinne i Poltava. Hun var ansatt på et hotell og bodde sammen med to andre kvinner på et lite rum. De hadde det hyggelig og ordentlig trass i de slette boligforhold. Det var ordentlig og rent overalt. Og de fortalte om hvorledes de om noen år skulle få en ny leilighet med to rum.

Denne tro på fremtiden, på at det nå begynner å bli bedre for den alminnelige mann, synes å ha spredd seg overalt i Sovjetsamveldet. Man hører ofte unge intellektuelle som til besøkende utlendinger sier klart fra at de ikke er partimedlemmer og ikke tenker på å bli det. Men av den grunn er de ikke motstandere av regimet. De er bare ikke interessert i politikk. En guide fortalte at han hadde latt sitt barn døpe. Han var ikke partimedlem, men han deltok med liv og lyst i valget. På spørsmål om hva det skulle tjene til når det bare finnes ett parti, svarte han: Vi har rikignok bare én liste, men vi kan stryke navn på den så mye vi vil. Og vi kan føre opp andre. Og det gjør vi også. På det vis blir det noe av et personvalg.

Krustsjov er ikke overdrevent populær i intellektuelle kretser. Til en reisende engelskmann sa en intellektuell i Lennigrad at det var vestpressen som satte Krustsjov på en piedestall. De, russerne, ville ikke ha noen personkultus lenger.

Det finnes fremdeles mange russere som ikke tør snakke med fremmede. Men det er forbausende mange som med glede kaster seg ut i diskusjon med vesterlendinger. — Man hungrer etter synspunkter og opplysninger. Overalt snak-

Krustsjov er ikke overdrevent populær i intellektuelle kretser.

ker man om fred. De amerikanske avisfolk og besøkende bestormes med spørsmål om Amerika vil krig. Og når amerikanerne sier nei, kommer replikken: Da blir det ingen krig. At russerne som folk er like meget mot krig som vi, råder det ingen tvil om.

Den intellektuelle opposisjon mot Krustsjov er et uttrykk for spenningen mellom den ny overklasse og massene. Krustsjovs forsøk på å legge

sin tale på en bred, folkelig og lettfattelig måte, tar sikte på å fri til massen. Det er den han støtter seg på.

I en samtale med en amerikansk filmmann som besøkte ham på Krim, sa han rett ut at han var bekymret for den forakt for kroppsarbeide som de tekniske og vitenskapelige fremskritt hadde ført med seg. Dette stred mot kommunismens ideal, mente han fullstendig riktig.

Krustsjov har to opposisjonsgrupper å ta hensyn til, stalinistene og de intellektuelle. De siste kalles iblant teknokrater. Stalinistgruppen er uenig i den nye mykere politikken utad. Den støttes direkte av Kina. Teknokratene har derimot intet å innvende mot vestorienteringen. De er derimot uenig i den folkelige linje, som Krustsjov representerer. Mot denne bakgrunn var Krustsjovs ønske om å møte Eisenhower i Washington meget forsiælig. Han trengte et resultat som kan vise stalinistene at han, og bare han, kunne få en ordning med USA på basis av at Sovjetsamveldets verdensmaktstilling erkjennes. Og han trengte å vise de intellektuelle at han, bondegutten fra Ukraina, var den som brøt isoleringen til den fine vestverden.

Det emne som russerne u gjerne vil diskutere er Kina.

Forts. side 6

Åpent brev til styret i Livsforsikringselskapet IDUN fra H. FRANKLIN KNUDSEN

For noen tid siden sendte H. Franklin Knudsen et brev til et av styremedlemmene i Livsforsikringselskapet IDUN i forbindelse med selskapets beklagelige andel i at endel barn etter falne frontkjemper er blitt berøvet de livspoliser som ble tegnet til fordel for dem etter fedrenes død. Vedkommende styremedlem, har svart negativt på henvendelsen, men vi synes i likhet med brevskriveren at saken ikke bør få hvile med det. Kanskje det tross alt kunde være én rettfærdig i dette selskaps styre, som består av følgende herrer: Kaare Weyder, adm. direktør,

Sven Arntzen, Per M. Hansson, Ivar Hesselberg, Nicolay L. Bugge og Trygve J. B. Hoff.

Og så sender da H. Franklin Knudsen brevet til det ene styremedlem ut som et åpent brev til hele styret i selskapet gjennom «Folk og Land».

Her er brevet:

Det dreier seg om dommen i søksmålet mot Idun, fremmet av de fallne frontkjemperes barn, ved deres verger. Da det er meg bekjent at De er styremedlem i omtalte forsikringselskap så finner jeg det naturlig å henvende meg til Dem med mine tanker.

Jeg har lest et referat, opp tatt av en venn av meg, av rettsforhandlingene. Det er trykt i «Folk og Land». Jeg har grunn til å anta at referatet er fylldig og korrekt, da jeg har konferert med flere som påhørte forhandlingene. Saken ble behandlet som en økonomisk sak med megen,

(Forts. s. 8)

Den umenneskelige brutalitet i det kinesiske system skremmer, den asketiske hengivenhet likeså.

De rødes hjelper hvis navn gullforgylles

General George C. Marshall som McCarthy rettet sitt groveste skyts mot.

Hvor forløyet hele historieoppfatningen er her i landet viser best de hysteriske minneartikler om avdøde general George C. Marshall. Han fremstilles som en av menneskehetens store foregangsmenn, mens sannheten jo er at det han gikk foran i var det som bragte andre til å dingle i Nürnberg. Kort sagt, han var en av de menn som bragte krigen inn over det amerikanske folk, som var blitt forespeilet nøytralitet på samme måte som det norske.

I dag er en ikke fullt så overrasket. Han har gjort god fyldest for den jobb krigshisseren president Roosevelt gav ham. Roosevelt trengte hjelp for å få USA med i krigen etter at han hadde latt seg velge på programmet om nøytralitet. Han provoserte Tsykland sterkt på mange måter, blant annet åpnet amerikanske mariefartøyer ild mot tyske ubåter utenfor amerikanske territorialfarvann, men Hitler lot seg ikke provosere og Roosevelt skjønnte at det ikke gikk

General George C. Marshall med frue.

De norske aviser, med vidunderbarnet Verdens Gang i spissen, forteller nå at Marshall var en stor hærfører og offiser. Sannheten ser noe anderledes ut. Han tjenestegjorde i første verdenskrig som underordnet offiser — og rett skal være rett — han gjorde en bra innsats den gang. Som en prøve på om han var skikket til videre avansement ble han senere betrodd det berømte 8. regiment, statenes beste. Etter et års forløp skrev den inspirerende general i sin rapport at regimentet var sunket ned til det dårligste i statene. Stor var derfor overraskelsen da denne ubrukelige regimentsjef i 1939 ble gjort til øverste sjef for USA's vepnede styrker.

Kampfeller

Folk og Land vil gjerne hjelpe en eldre, ensom, hårdt prøvet NS-mann til en radio. Hvem har en brukt å overlate? — Ring eller skriv til ekspedisjonen.

Ung mann søker arbeid

i eller i nærheten av Oslo. Erfaring med biler og maskiner, landbruks- og skogskole. Ekspedisjonen anviser.

KLOKE ORD

av Scharffenberg:

— Jeg har aldri uttalt noen mening om hvorvidt eller i tilfelle når en tredje verdenskrig vil komme, men hvis den kommer setter jeg sannsynligheten for russisk okkupasjon til atskillig over 50 prosent. Danmark og Norge vil bli først okkupert og sist «befriet». Den russiske okkupasjon vil bli verre enn den tyske, også fordi det nå blir krevet en fortsatt motstand (sabotasje, partisanvirksomhet) som vil opphisse okkupanten. «Frigjøringen» vil heller ikke gå så glatt som i mai 1945.

Det norske og det danske folk risikerer samme skjebne som de baltiske folk, og den materielle ødeleggelse vil bli like forferdelig som nå i Korea — (I Aftenp 11. 1. 1951).

freden enn til og med Sovjet selv.

Endelig ble Marshall utenriksminister og fikk helt uberegtiget sitt navn knyttet til det som kalles Marshallhjelpen. Han fremstilles i dag som den som gav støtet til Vestens forsvarssamling mot Sovjet, mens sannheten er akkurat det stikk motsatte. Marshall og hans lange hale av kommunistpioner og kommunistympatisører, med den domfelte spion Alger Hiss i spissen gjorde sitt beste for å ødelegge den virkelige amerikanske hjelpeplan, som var foreslått av Forrestal. Denne tok i første rekke sikte på Grekland og Tyrkia, men ble senere utvidet til å omfatte hjelp til alle de nasjoner som viste vilje til å motstå kommunismen. Bare en måned etter denne plan var lansert fra president Truman, benyttet Marshall leiligheten da Truman satt ved sin mors dødsleie til å forkludre det hele i en tale hvor han slo fast at hjelpen skulle utdeles uten hensyn til Vesteuropas forsvar mot kommunismen. Tvertimot tilbød han til og med de røde satelittstater del i hjelpen, noe som Sovjet imidlertid satte seg i mot fordi det av prestisjehensyn ikke kunne tillate USA å yde hjelp innen Sovjets egen interessessfære.

på det vis. Imidlertid forstod han også at det ikke lot seg gjøre å få senatet til å godkjenne amerikansk krigsdeltagelse uten at det forelå en stor og opplagt provokasjon. Den skaffet han til veie gjennom Japan og ved hjelp av Marshall. Han fremprovoserte overfallet i Pearl Harbor og undlot å gi beskjed til de ansvarlige sjefene på Hawaii til tross for at en hadde oppsnappet de japanske codetelegrammer om angrepet. Slik fikk Roosevelt sin krig ved Marshalls hjelp. Alt dette er dokumentert og klarlagt i bøker skrevet av en rekke amerikanske admiraler og andre innviede.

Men Marshalls job var ikke endt. Han var en av hovedmennene i Jalta da Stalin halte i land alle stikkene og grunnlaget for dagens fortvilte situasjon ble skapt. På det tidspunkt hadde allerede Japan tilbudt kapitulasjon, men dels skulle en prøve atombomben på den japanske sivilbefolkning, og dels ønsket ikke Sovjet stans i krigføringen før det hadde sikret seg en bedre posisjon i Kina. Sluttsteinen la Marshall da han i 1946 ble sendt ut på en spesialmisjon til Kina, en misjon hvis resultat ble forrederiet mot Chiang Kai-shek og opprettelsen av det røde Kina som i dag er en enda større trussel mot verdens-

Avdøde McCarthy angrep i en stor tale i senatet general Marshall for disse skjebnesvangre revestreker og beskyldte ham åpent for å spille opp i hendene på Sovjet. Kort etter fant McCarthy døden uventet og plutselig, for de røde undergravere er sterke — også i festningen Amerika. I dag er hans navn nærmest blitt et skjellsord i likhet med andre gode navn, mens Marshalls forgylles i hele den ensrettede presse. Er det ikke plass i Piperviken til en støtte av Marshall også, slik at man kan få samlet alle krigsforbryterne på ett brett? Da mangler en bare Churchill og en del av de utvalgte for å ha menasjeriet fullt.

Nye løgner mot Waffen SS

Atter «autentisk» tysk bok - utgitt i Frankrike

Peter Neumann: Dødens drabanter. P. F. Stensballes Boghandels Eftf. Bj. Reenskaug, Oslo 1959.

Denne bok med den propagandistiske tittel tør karakteriseres som et falsum på vesentlige punkter. Man har tilgode å få forevist den angivelige forfatter «Peter Neumann».

Som hele denne bok er den angivelige forfatters navn vel også et falsum. Den betegner hets mot Waffen SS — disse tyske hæravdelinger hvis mannstukt og holdning var uklanderlig i den grad at man nu idag føler et sterkt behov for å rakte ned på disse elitetropper som kjempet mot den vestlige verdens ødeleggelse, en verden som ble prisgitt av slike som Franklin Delano Roosevelt og George Catlett Marshall.

«Kadaverdisiplinen» i Waffen SS som man nu kanskje forgjeves søker å kopiere i den amerikanske hær, var ikke verre en at en hvilken-somhelst menig kunne gripe inn i de taktiske disposisjoner.

Fremgangsmåten var da følgende:

— «General, tillater De at jeg sier min mening?»

Generalen ga så tillatelse. Den menige kunne for eksempel påvise at et av vedkommende fører befalt angrep var nonsens, idet det lå et minefelt i angrepsfeltet. Vedkommende SS-general ga så ordre om å utsette angrepet, inntil minefeltet var ryddet av pionerene.

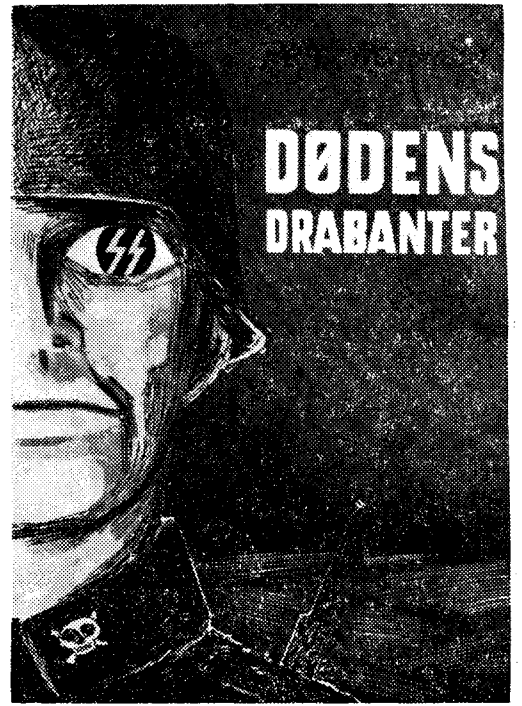
Dette bokfalsum skal ikke anmeldes i Folk og Land. Skulle denne æreskjending mot verdens beste tropper vært riktig anmeldt burde det vært til politiet!

*

Boken er ren svindel. Den handler i meget om ting som ikke han hendt! Det stemmer ikke at tyskerne angrep i øst den 21. juni, det var den 22. Det stemmer ikke at «Peter Neumann» lar dem innta Rostow den 28. istedenfor den 23. juli 1942.

Bokens beretning om Tserkassy er helt uefterrettelige. Så å si hver side er full av feil og tøv.

Husk bladpengene!

Forfatterens beskyldninger mot regiment Nordland for grusomheter er naturligvis løgn og forbannet dikt, og han vet ikke engang hva «på aksel gevær» heter på tysk.

Boken er en frekkhet mot norske og andre frivillige.

Boken er så uefterrettelig at den kunne ikke utkomme selv i Adenauers Tyskland. Derfor måtte den utgis i Frankrike.

Har et forlag ansvar for at det det gir ut stemmer så noenlunde?

La oss få forfatteren «Peter Neumann» frem i lyset!

*

Ovenstående linjer er skrevet av en som har kjempet regulært ved fronten i SS-forband. Jeg har ikke iaktatt noen som helst utglidninger eller grusomheter. Derimot har jeg erfart personlig at Waffen SS-generalene tok omhyggelig vare på sine menns velferd og delte deres kår i kamplinjene. Tapsprosenten hos disse militære representanter for kameratskapets disiplin var høy. De kunne tåle råd fra sine undergivne fordi generalene selv mestret den moderne kampførelse og ikke overfor sine menn behøvet forskanse seg bak sine epauletter, hva som tiest kan være tilfellet i såkalte demokratiske divisjoner ellers i Vest-Europa.

Enhver anstendig fagoffiser fra den annen verdenskrig vet at moralen i Waffen SS stod meget høyt, så en slik «bok» som «Dødens drabanter» er så åpenbart uriktig at den virker mot sin hensikt hos dem som kjenner det minste til forholdene.

A. L.

FOLK OG LAND

UAVHÆNGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Maskene faller

Det er nesten grufullt å være vitne til hvorledes alle de store «rettens» menn fra 1945 nå kaster masken og avslører seg som samvittighetsløse maktpolitikere, som uten blygsel prisgir mennskerettigheter og anstendighet på hatets og urettens alter

Den folkerett Trygve Wyller gjorde seg til talsmann for var forferdende nokk. Han kastet uten betenkelighet på båten alt det menneskeheten har arbeidet seg frem til gjennom hundreder av år: regler for sivilisert krigføring, beskyttelse av sivilbefolkningen, og krevet en særegen norsk rett til mord og drap og sabotasje innenfor folkerettens ramme.

Nå følger Justisdepartementet opp med et privat norsk syn også på menneskerettigheter i sin alminnelighet. For det viser seg at en er redd for at heller ikke den norske oppfatning av menneskerettigheter holder mål utenfor landets grenser. Ellers er den meddelelse Norges Handels- og Sjøfartstidende bringer om det norske syn på menneskerettighetsdomstolen i Haag så opprørende i sin kyniske forakt nettopp for menneskerettighetene, at det ikke er nødvendig for oss å påpeke det nærmere. Det klarer seg godt med å gjengi bladets meddelelse:

«Etter det «N.H. og S.T.» erfarer har Justisdepartementet fått visse betenkeligheter med å gå inn for at Stortinget skal godkjenne den nye menneskerettighetsdomstolen, som Europarådet har opprettet i Haag. Grunnen til betenkelighetene er at man frykter for at domstolen kan bli utnyttet til å ivareta andre former for menneskerettigheter enn de man vanligvis her hjemme forbinder med ordet(!) Det er den nå så kjente hypnotisørsaken fra Danmark som har skapt tvil i vårt hjemlige departement.

Som kjent har hypnosemorderen, han ble kjent skyldig for dansk rett, innbrakt sin sak for menneskerettighetsdomstolen i Haag. Skulde denne domstol underkjenne den danske rettsavgjørelsen, frykter man i vårt Justisdepartement at dette kanskje vil føre til at en rekke dømte norske landssvikere vil prøve å få opp sine saker ved den nye Haagdomstolen(!)

Uansett utfallet av en slik aksjon vil det føre til en masse bryderi(!) for våre hjemlige rettsmyndigheter, noe man er lite interessert i.

Justisminister Jens Haugland som befinner seg i Trondheim på Norsk Politiforbunds landsmøte, bekrefter overfor «N.H. og S.T.»s medarbeider at man nærer sterke betenkeligheter i Justisdepartementet, og at man iallfall vil avvente den videre behandling av hypnotisørsaken før man tar stilling til hvorvidt menneskerettighetsdomstolen i Haag bør bli anerkjent også av Norge.

Vi kan tenke oss at noen lesere faktisk tror at vi selv har laget dette opprørende innlegg om hvorledes en i det norske Justisdepartement ser på menneskerettighetene, men selv om det ikke var mulig å gjøre det bedre for å sjikanere urettens apostler i dette land, så er artiklen autentisk nok. Enhver kan overbevise seg om at vi ikke har lagt noe til eller trukket noe fra ved selv å se i dette nummer av Sjøfartstidende for fredag 16. oktober.

Bortsett fra at en kan spørre seg selv hva disse rettens stolte riddere er redd for å bli dømt for i Haag, så er naturligvis det som her står svart på hvitt om menneskeret-

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i § 5: Ordinært medlemskap må søkes skriftlig, og godkjenning skjer ved simpelt stemmeflertall i styret —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

Carl F. Gjerdrum, Chemikalien- u. Maschinenvertretungen, Akersgt. 32, Oslo.

H. H. Gjertsen, Kolonialwaren- agentur, Kongens gt. 6, Oslo.

Knut Gjertsen, Textilagentur, Torget 13, Oslo.

Eric Gjerulff, Textilagent, Tollbugt. 4, Oslo.

K. Gjerull & Co., Radioagenturen, Odens gt. 21, Oslo.

A/S Glassvatt, Glasvattfabrikation, Fr. Nansens pl. 5, Oslo.

Gleiss & Bryn, Parfümerie- agenturen, St. Olavs pl. 1, Oslo.

Globus-Forlaget A/S, Verlag, Buch- u. Papierhandel, Kongens gt. 11, Trondheim.

H. C. Glückstad A/S, Textil- agentur, postboks 7, Skøyen.

Bille Godell, Kolonialwaren- u. Chemikalienvertretungen, Kongens gt. 27, Oslo.

Goma Fabrikker A/S, Margarine- u. Seifenfabriken, Kristiansund N.

A/S Knud Graah & Co., Weberei, Sagvn. 11, Oslo.

Ingeniør Eilif Graff, Bauisolations- u. Klingenbergt. 4 III, Oslo.

Grand Hotel, Karl Johans gt. 13, Oslo.

Ved slutten av det første forretningsår (31. mars 1941) tellet Det Tyske Handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer. Vi fortsetter medlemslisten i neste nr.

tigheter, som det vil skape «bryderi» for Justisdepartementet å ta hensyn til, og det som advokat Wyller do- serte om folkerettslige mord og drap, ikke noe overraskende i og for seg. Det er alt sammen utslag av den bolsje- vikiske rettspleie som ble inn- ført i vårt land i 1945 etter at det allerede var bebudet av vår nåværende høyesteretts- justitiarius første pinsedag 1944. På den dag ble det nemlig sendt ut over senderen i Schenectady følgende meget opplysende melding:

«Justisministeren i den norske emigrantregjering, Terje Wold, uttalte i London igår at Russland etter anmodning av den norske regjering i London vil delta i gjenoppret- telsen av siviladministrasjo- nen og de rettslige forhold under frigjøringen av Norge».

Alt er altså fremdeles iorden i «rettsstaten» Norge og går etter programmet, det bolsjevikiske som ble lagt frem hin pinsedag for femten år siden, og som både advokat

Frontkjemperbarna

Godtroende tredjemann som ingen tenker på

Den av Martin Tranmæl «likviderte» Erling Falk etterlot seg et fåtallig, men derfor desto mere effektivt korps i Norge, et egenkARRIERENS oppløsende elitekorps, et SS med negativt fortegn. Dette har i de siste årtier inspirert bi- settelsen av Norges gamle rett, blant annet avtalers hellighet.

Erling Falks elever var systematisk ineksesert i å negli- sjere sannhetsverdien i mot- argumenter, samtidig som de ble skolert i å kamuflere sine egne innlegg under objek- tivitetsens maske. — Hans mindre betydelige elev, Nor- ges ambassadør Gundersen i Moskva greiet ikke dette med skinn av objektivitet da han som justisminister skulle gjennomføre den store slakt- ning av syndebykkene.

Rettsoppgjøret er mer og mer blitt en skandale. Man ser forleden i Oslo byretts Idun-dom kontra den klare rettsgyldighet av frontkjem- perbarnas poliser, disse av- taler som ble avsluttet etter fedrenes død — at dommeren, en intelligent elev av Falk følger sin Herres regi når det gjelder å forsyne en av- gjørelse med en fin luftning av tilsynelatende riktighet. Falk ville nemlig at man skulle drepe den «borgerlige» rett litt langsomt, men desto sikrere! Eleven dommer Reidar Friis Bull fyller kravet her. Han støtter i dommen det kapitalistiske Idun samtidig som han setter stiletten inn på et vesentlig sted; uthevel- sen er gjort av meg:

Både Frontkjemperkontoret og Noreger og IDUN måtte være klar over at de inngikk en rettsstridig rettshandel».

Nemlig å tegne en polise etter farens død, forfalden ved barnets 18-årsalder, og kontraktmessig beskyttet mot annullering!

Men skal godtroende tredje- mann — de som ved forsik- ringsavtalens inngåelse var små barn bære skaden ved

Wyller og justisminister Haugland omhyggelig bygger på også idag.

Men er det ikke en stor- tingsmann av dem som kaller seg borgerlige, som synes at det en får se bak maskene som etter hvert faller, er så- pass uhyggelig at han føler seg kallet til å ta saken opp fra stortingets talerstol? For det bør ikke være bare justis- departementet som «nærer betenkeligheter» når rett og anstendighet er den innsats det spilles om.

at Idun ifølge Oslo byrett inngikk en «rettsstridig» for- sikringsavtale?

Jeg går ut fra at høyere rettsinstanser vil ta seg av dette vesentlige fingerpek fra dommer Friis Bull, som av sin geniale lærer Erling Falk ble undervist om hvilken uhyggelig kort vei det er mel- lom Capitol og den tarpeiske klippe! Den vei som Erling Falk måtte gå selv —

A. L.

Bånn

Kringkastingsprogrammene har nå nådd bånn av det som ansten- digvis går an å prestere. Er det da ikke mulig å bli kvitt denne kje- delige personasje som sitter der sur og humørløs i sjefstolen og på alle punkter trosser folkemenin- gen og lytternes smak?

Siste skandale er det forvrøve- de, infantile «underholdningspro- gram» som heter «Morokulien», men som en kjent fotballspiller som har det like mye i hodet som i benene har omdømt til «Kulu- mulien». Slikt kan en kanskje ser- vere i USA hvor kulturen står på et lavt og barnslig nivå, eller i heimbrethovedkvarteret i Sør- Afrika, men her som en er så kul- turell at en nesten ikke kan gjespe over all kjedeligheten, burde vi være forskånet for slikt.

La oss få en morsom og hygge- lig mann til kringkastingssejef, og en som ikke alltid løper rundt og skal oppdra oss til gode roboter i den gerhardsenske velferdsstat!

Are.

Departementalt
lys i mørketKirke- og Undervisnings-
departementethar i et rundskriv til skolene
blant annet uttalt:

«Brosjyren «Møt trafikken» har oppmoding om å bruka lysreflek- terende klær eller band, slik at dei som kører bil kan verta merksame på fotgangerar i myr- ket. Med rundskrivet fylgde òg ein tingingsetel for slike «Lys- band».

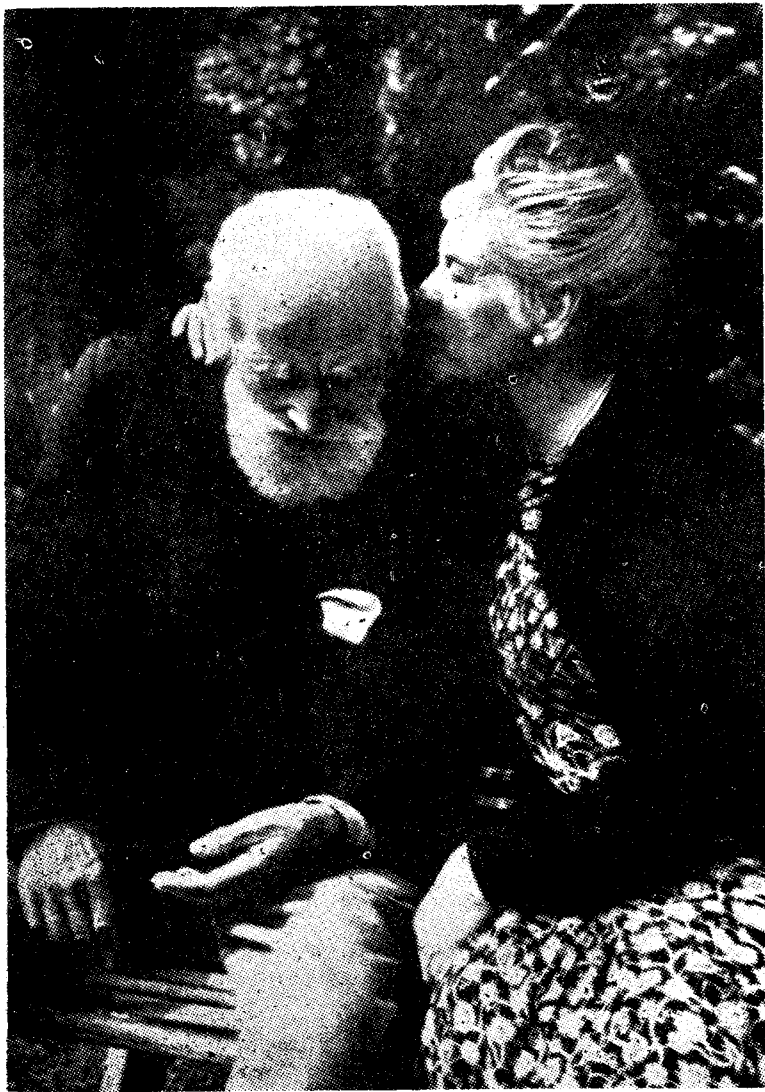
Departementet vil minna skole- styra om dette og understreka at ikkje minst skoleborn bør ha lysreflekterande band på ytter- klærne når dei fer på vegane i myrkret. Av banda kan ein t. d. laga belte, eller ein kan sy dei på yttertuet. Ein reknar med at slikt arbeid kan gjerast i hand- arbeidstimane der det høver. Statens handarbeidskonsulent har sagt seg samd i dette».

Så får jeg håpe barna og skolestyrerne forstår mere av rette enn

L.

Averter i «Folk og Land»

Under gullregnen

Marie Hamsun: Under Gullregnen. Aschehoug.

Jeg leste Odd Eidems anmeldelse i Verdens Gang og etter den sjikanøse og ufor-skammede omtale av boken, var jeg sant å si noe spent på selv å lese den.

Og så var det den deiligste og hyggeligste bok jeg har lest på lenge. Den er redelig, som Hamsun sa om det som var stort og godt og edelt. «Det er Knut som leser over min (aksel), på papiret blir intet stående, som jeg kan tenke meg han ville ha bedt meg stryke.» slutter boken, og det er kanskje derfor en også har en slags følelse av at Hamsun selv stiger frem fra bokens blad, eneren, dikteren i all hans storhet, men også med alle de små menneskelige feil som fødsleens kval bragte frem i det nervøse sinn. Marie Hamsun har i denne bok, som også er så tindrende følsomt og personlig skrevet, reist både sin mann og seg selv et minnesmerke som vil leve frem gjennom tidene, rent og vakert og skåret ut av norsk granitt som det er.

Fru Hamsun forteller i boken om «landssvikerens» varme kjærlighet til land og folk: «Knut kunne aldri leve utenfor dette samme fedrelandet, ikke for lengre tid, ikke mer enn fisken på land.» Men hun forteller også at han som alle store ånder så lenger enn folk flest. «Hans meninger var aldri flertallets, nei han var vel endog temmelig alene med dem som oftest. — — — Jeg tror det ville ha foruroliget

ham om han hadde funnet seg som talerør for majoriteten en dag.»

Hun forteller i boken om okkupasjonstiden, om hvorledes folk fikk det travelt med å komme med på den rette siden etter Stalingrad. «Men Knut stod helt fra ungdommen på den siden som var rett for ham. Og ble stående.»

Det kan også være rart å nevne hva fru Hamsun forteller om dikterens syn på Quisling, som han bare hadde truffet personlig én gang, «men han kjente ham fra hans artikler og bøker, fra samarbeidet med Nansen og innsatsen som statsråd. Han satte ham høyt som menneske, men kalte ham «en lærd og klosset idealist fra Telemarken.» Og hva var Knut selv, om ikke også en klosset idealist? Og ikke engang lærd. Redelig, sa han om Quisling. Den egenkap Knut satte høyest, enten det gjaldt mann eller kvinne. Dette var i korthet hans syn på Quisling. Enkelte av sine egne tanker og drømmer fant dikteren fra Hamarøy igjen hos idealisten fra Telemarken, for eksempel Norge som et selvløsende land borti Europas utkant.»

Ellers inneholder boken naturligvis også de onde ting som rammet dikteren og hans familie — ikke minst Marie Hamsun — i årene etter 1945. Hun forteller om opphold i fengsler og fangeleire, hun forteller om grusomme og ubarmhjertig brudd på den

BAK KULISSENE: PARIS — LONDON — MÜNCHEN

En uventet vending

30. september 1938. Klokken er litt over tre om ettermiddagen. En sølvgrå maskin nærmer seg flyhavnen Le Bourget. Det er maskinen som bringer Daladier tilbake til Frankrike fra München.

Daladier er fortvilet. Han har gitt etter i München — alt det han erklærte for uantagelig i Paris det har han underskrevet der: Tsjekkoslovakia må gi tilbake til Tyskland de suddetyske områder. Men hvorledes skal han forsvare sin holdning i Paris? Kan han si noe slikt som: «Vi måtte gå med på alt for vi hadde ingen slagkraftig luftflåte?!»

Lageret av champagne ombord på flyet var anselig, men det har smeltet sterkt inn, for i sin fortvilelse har Daladier grepet til sitt gamle beroligelsesmiddel. Han har drukket og drukket og drukket påny — —. Nå slår flyførerens motoren av for å gå ned i glideflukt. Daladier ser ned rød i hodet og med bedrøvet blick. Han

Er det slik «de gode» resonnerer?

Jeg sitter i en overfylt kupé. To eldre jøssinger legger ut.

— «Dom sier nå at regjeringen vår som satt i London ikke var lovlige,» sier den ene.

— «Ja, har du hørt slikt tull. Om onkelen min fløtter til London så er han vel min lovlige onkel for det,» sier den andre.

De ler og koser seg over dem som ser denne sak litt annerledes.

Denne lille replikk klarer iallfall begrepene for meg. Det er altså slik den kompakte jøssingmasse tenker — enda?

Tilhører.

taushet som var lovet henne om de opplysninger hun gav psykiateren, og hun forteller om de lange år i ensomhet borte fra Knut Hamsun som denne utilgivelige indiskresjon førte til. For den som ikke før har forstått hva etterkrigsoppjøret i all sin brutale gru betød for dem som ble rammet, må det vel nå falle skjell fra øynene. Og på dem som selv har medvirket, må vel skammens rødme nå stige opp i ansiktene.

Fru Hamsun forteller om oldingens siste turer tilfots mellom Nørholm og kanalen: «Det hender jo ikke så meget på en landsens vei om vinteren, ikke her på Sørlandet. Men nå hendte det hver dag og på samme klokkeslettet at en gammel krokete mann med julenisseskjegg og stav i hånden kom stolprende forbi. Han var nesten blind, han så ikke engang om det ble spent ben for ham. De (barna) stimlet sammen med glad hujing, nappet ham i frakken, kastet sneball på ham, det var jubel når de traff i

blir grepet av en ny redsel, for der nede er alt svart av mennesker! I samme øyeblikk raser jorden mot ham, for flyet går hurtig ned. Daladier lukker øynene og sier stønnende til sine ledsagere: «De kommer til å stene meg! De kommer til å rive meg i filler. De kommer til å skrike: Du har forrådt Frankrike!»

Flyet står stille. Daladier trer ut av kabinen med dystert ansikt og senket hode. Der står Chautemps, den stedfortredende ministerpresident, og der hans utenriksminister Bonnet. Også generalissimus Gamelin er møtt frem, herrene fra den tyske ambassade, de andre diplomatiske representanter. Man hilser på hverandre og så — Daladier tror at han drømmer og begriper intet — så bryter det løs en jubel som stiger mere og mere: «Leve Daladier! Leve Daladier! Leve freden!» Han trodde han skulle bli misshandlet som forreder og så blir han feiret som fredens redningsmann —

Han når nesten ikke bort til bilen sin gjennom den jublende mengde. Bonnet sitter ved siden av ham og som bilen langsomt finner veien gjennom mengden, ser pariserne noe som de hittil bare har sett på biler fra de autoritære stater: stående i bilen tar Daladier imot den begeistrede hyldest fra befolkningen.

Han er som forvandlet. Han forteller opphisset til Bonnet at generalfeltmarskalk Göring hadde oppsøkt ham, og dette besøk som bare var alminnelig diplomatisk høflighet overdriver han nå til det fantastiske: «Marskalen og jeg vil bygge opp Europa fra nytt av!», sier han begeistret og ligner på en gang uhyggelig hin Tartarin de Tarascon, den sydfranske storskryster. Bonnet sier ikke meget. Han ville gjerne ha reist med til Paris, for det Daladier har gjort der det er ikke annet enn den bonnetske politikk, men Daladier, misstroisk som alltid vilde ikke ha ham med. I den friske luft under kjøreturen er virkningen av champagnen fordampet og Daladier legger merke til Bonnets tilbakeholdenhet. «Vet De, Bonnet», sier han, «i virkeligheten har De hatt rett i alt!»

Bilen stanser i Rue St. Dominique foran krigsministeriet, Daladiers embetskontor. Han styrter ut av bilen og går hurtig sammen

Den virkelige herre i krigsministeriet. «La patronne», Daladiers elskerinne, Marquise de Crussol.

med sine venner opp trappen til arbeidsværelset. I opphisselsen over disse uhørte minutter som han nå har opplevet ser han seg hastig rundt — er det noe å drikke her? Riktig, der står det jo rødvin — men det er intet glass. Hva spiller det for rolle — og vennene som kommer inn i rommet litt senere, ser hvorledes ministerpresidenten heller vinen ned i halsen direkte fra flasken.

Der ute jubler mengden. Den roper «Daladier! Daladier!» Han må ut, han må vise seg. Han gjør det og igjen bruser jubelen opp. Hele Paris er en eneste stor begeistring — det blir ikke krig som jo alle vet at de ikke har noen bombesikre rom mot. For det har jo ryktes at det ikke engang fantes antiluftskyts, men at en trakk inn noe marineartilleri i siste øyeblikk til beskyttelse av Paris! Menneskene samler seg på gatene, folk snakker til ukjente, venner og bekjente går arm i arm inn på restaurantene for å ta et glass for freden. Restaurantene er overfylt, butikkene som i de siste dager har stått nesten tomme fylles igjen med kjøpelystne — overalt ser en glade ansikter og hører man latter.

Men oppe i ministerpresidentens arbeidsværelse ser hans venner med skrekk hvorledes Daladier er sunket sammen ved sitt skrivebord med hodet i hendene. I sin lett omtåkede tilstand er han grepet av sorg over den falske glorie han har fått. Pariserne feirer ham som den sterke, overlegne politiker og så var alt han gjorde bare bestemt av Frankrikes svakhet og avhengighet av England. Hva skal det bli til når jubelen derute forstummer?!

(Neste nr.: Slik kom krigen).

Chamberlain reiser til München. I midten en begeistret Lord Halifax, som utmerket godt vet at regjeringssjefen bare søker å vinne tid.

Hans Egede Nissen:

«Make World safe for Chaos»

Den mest ondartede svindel med slagord kommer fra USA. Make the World safe for Democracy. — Vel står hykleri og ordmagi i over pari kurs i «Gods own Country», men dette frasefyllte sludder, som dekker over mamutkapitalens herredømme og gangsterterrorens totalitære volds-makt m.m. — må vel kunne sies å være klimaks i det vestlige hjernevaskeri.

Det er skrevet så meget om den overnasjonale finanstrust «Worlds High Finance Bank Ltd.» og om dette demoniske uhyres allianse med Gangsterdiktaturet at dette behøves ikke refereres her. Det ferskeste eksempel er Jasper—Grünwaldskandalen i England av i dag. Gagnlig litteratur til innføring i emnet er ellers: Upton Sinclairs bok om William Fox, Gustaf Erickson: Kreuger kommer tilbake, Douglas Reeds bøker m. fl.

I sannhet, Douglas Reed har rett. Den demokratiske skinnverden er faktisk vanviddets verden. Lutter kulisser og illusjoner og brigader av ordklisjeer, armékorps av svada og fraser, løgn og forbannet dikt.

For det triste er at folk flest lar seg fange av fagre ord som de ikke forstår. For sent oppdager de at de er gått i saksen. Men det er jo, for sent, å snyte seg når nese-skaftet er av, så man kan jo ikke godt tale om at man har fått en lang nese.

Hver sensommer vrimler våre hjemlige søppelkasser av telegrammer om noen mystiske kvinnelige vesener som med hvirvlande speed hjem-søker USA, særlig Florida, de såkalte hurricanes. De soper med seg løst og fast, både Democracy og Gangstertum i sin ville jakt vesterut.

Mens disse hvirvelstormer med Hollywood stjerners navn dannes i Atlanterhavet etter Atlantic Charter paragraffer, og er beskrevet til overmål, er det heller magert som publiseres om de finansielle hvirvelstormer som regelmessig oppstår i New York, disse tornados og taifuns der ikke bare har økonomisk virkning, men som i realiteten gjør verden «safe for Chaos». Vi har så smått begynt å glemme at revolusjonen i Russland 1917 var et team verk av High Finance Bank Ltd. 20 år etterpå telegraferte en av trådtrekkerne, Franklin Roosevelt, et gratulasjonstelegram til Stalin i medfør av 20 års dagen for den vellykkede finansmanøvre da svindelkonsortiet åpnet uinnskrenket kreditt for kamerat Trotsky og hele kostebinderiet.

Men det er en annen despesche fra nevnte Franklin Roosevelt man bør feste seg nærmere ved.

Roosevelt var ved konstitu-

sjonelt brudd valgt en tredje periode til president i USA og lovet høytidelig å holde en streng nøytralitet. Det første han begikk var hint uhyggelige møte ved New Foundland med en annen grabb av samme konfeksjon, nemlig Winston Churchill. Møtet fant sted 4. august 141, på dekket av «Prince of Wales» satt svindelkonsortiet og sang Frelsesarmeens krigshymne: Forward Christian Soldiers, Jo, det var «kristelige» soldater som gasset millioner av tyske kvinner og barn fra 1940 — 45, mens Tyskland gang etter gang foreslo fred uten gullklausuler. Hva gulletts menn i Roosevelt — Churchill-sammensvergelsen fryktet meget mere enn kanoner og granater, mord og mannefall det var den eventuelle bankerott for big business, for High Finance Bank Ltd. når gulletts demoniske, tabulikkende maktstilling i global størrelsesorden var endelig brutt sammen. Så valgte de anonyme trustherrer krig for krigens egen skyld, for sin eksistensielle makts skyld. Vi må minnes salig premierminister Baldwins makabre utsagn før Lloyd George av sekten kjørte England loddrett inn i elendigheten: «Men England og Englands krone er ikke mere herre over sin historie, makter som und-drar seg vår kontroll lar i England, såvelsom i andre stater, spesielle særinteresser bestemme».

Redaktør Hoff i «Farmand» som er stor av ånd, men liten av tankesett, edel av lynne, men ikke i livsstil, offervillig i sinn, men selvisk i daglig fremtreden, modig av vesen og natur, men feig av vane og opplæring, denne særmerkte presseman fastslår i sitt organ under henvisning til Roosevelts hoffkamarilla, bestående av Harry Hopkins, Alger Hiss og hele gangstergjengen forøvrig av polskfødte fremmedord, som satt så tett i Washington D.C. og i alle departementer der, som fluer på et fluepapir og maur i en maurtue. Redaktør Hoff har ordet: «Når man ser hva undersøkelserne og prosesene i USA har avslørt, spør man seg selv om det ikke har vært en slags sammensvergelse»,

Forts. side 6

Roosevelt og Churchill synger Frelsesarmeens krigshymne «Forward Christian Soldiers» på «Prince of Wales».

Det kommunistiske undergravningsarbeid i USA

Professor dr. R. Oliver ved universitetet i Illinois avslører spillet bak kulissene

«Hvis vi ikke samarbeider nå, vil vi innen fire år fra idag enten være døde eller ønske vi var døde»

Det har naturligvis ikke vært til å unngå at også folk utenfor USA har lurt på hva det egentlig er som foregår bak kulissene i dette underlige kjemperike, som idag later til å være hele den vestlige verdens håp likeoverfor den truende fare fra øst. En har hatt inntrykk av — ikke minst gjennom USA's besynderlige utenrikspolitiske manøvrer — at bolsjevismen ikke bare kjemper den kalde krig på den ytre front, men også fører sin stille og mere usynlige krig innen de enkelte lands grenser. McCarthy løftet litt på sløret for denne virksomhet. Han ble brutalt ryddet av veien og hans ettermæle trakk idag i støvet av alle de rødes leiesvenner rundt omkring i pressen, og av alle tåpene som er redd for ikke å være «demokrater» nok hvis de ikke plaprer med dem hvis eneste mål er så grundig som vel mulig å ta dette demokrati fra dem. Vi har sett tegn som tyder på at den trojanske hest også befinner seg innenfor Norges grenser, og at det som skjer i det store USA skjer i det små her hjemme. Det er nokk å minne om foreteelser som medisinaldirektørens innsats blant annet med «seksuell opplysning», fluorisering av drikkevannet og meget mere, Dagbladets uopphørlige forherligelse av alt som er nedbrytende i det bladet kaller «kulturens» navn, prester som reiser til det røde rike for å motta «fredspriser» fra verdens største erobermakt, kringkastingsyndlinger som koketerer med bolsjevismen, En-Verden-bestrebelse, og hele raden av intellektuelt pakk som har fått innbildt et troskyldig folk at de representerer noe som helst annet enn åndelig forråtnelse.

Nettopp fordi det ligger slik an her hjemme kan det ha sin interesse å gjengi et foredrag som professor dr. R. Oliver ved universitetet i Illinois nylig holdt for en stor forsamling på et møte i Congress of Freedom i Colorado Springs, Colorado. Foredraget er så langt at vi må dele offentliggjørelsen i tre deler, men vi synes det han sier er så viktig for oppklaring av den fortvilede situasjon verden befinner seg i, at det er verdt å ofre så meget plass på det. Referatet er gjengitt etter tidsskriftet «Common Sense» og er oversatt til norsk ved Argus.

Her kommer da første del:

Mine damer og herrer.

At jeg har fått anledning til å tale her i aften er en ære som jeg verdsetter meget høyt. Congress of Freedom er en av de mest kjente og mest ansette konservative organisasjoner i De Forente Stater. Dette faktum innebærer imidlertid en aspekt som er lite tilfredsstillende og som, betydningsfull som den er for oss alle, ikke bør skjules eller ignoreres.

La oss være klar over at vi er en liten gruppe. Numerisk i det minste er vi betydningsløse og fortapte i det hylende villniss av forræderi og dumhet som vårt fedreland for tiden frembyr. Det eneste som står mellom oss og fortvilelsen er bevisstheten om at det i landet også er mange andre konservative grupper som er i virksomhet og som deler vår frykt og arbeider mot samme mål som vi, i det håp at det ennå ikke er for sent å frelse Amerika for det amerikanske folk. Og utenfor alle våre organisasjoner er der et stort og stadig voksende antall, som føler at her er noe som det er alvorlig galt fatt med. De er blitt uroet, ja endog skremt av en trusel, som de føler ligge i luften, men som de ennå ikke er blitt klar over og derfor ikke vet hva de kan gjøre og hva de skal gjøre for å møte.

Det felles problem for alle konservative krefter nå, er å finne den beste måte til å sette inn et maksimum av kraft innen det minimum av tid som ennå står til vår rådighet.

Jeg skal nå, mine damer og herrer, søke å fremstille for dere den strategi, som for meg står som den beste og som kanskje er vårt eneste håp.

MATTE GUD HJELPE OSS TIL Å SE OG FORSTÅ.

La meg få minne dere om at der i vårt land er tusener, kanskje millioner mennesker og blandt dem mange konservative, som slår seg for pannen og ønsker at de kunne bli klar over kommunistbevegelsen, hvor stor og sterk den er, hvem som tilhører den og hvad den har til hensikt.

Jeg henstiller til dere å overveie om ikke det eneste vi konservative nå kan gjøre er i samarbeide å gjøre det ytterste hver enkelt av oss formår for å vekke folket av dets forvirrete omtakethet og få det til å forstå at forholdet nå er så slemme at det ikke må bli slemmere. La meg forsikre dere av mitt hjertes tunge alvor, at jeg er sikker på at hvis vi ikke samarbeider nå, så vil vi innen fire år fra idag — både De og jeg, hver eneste

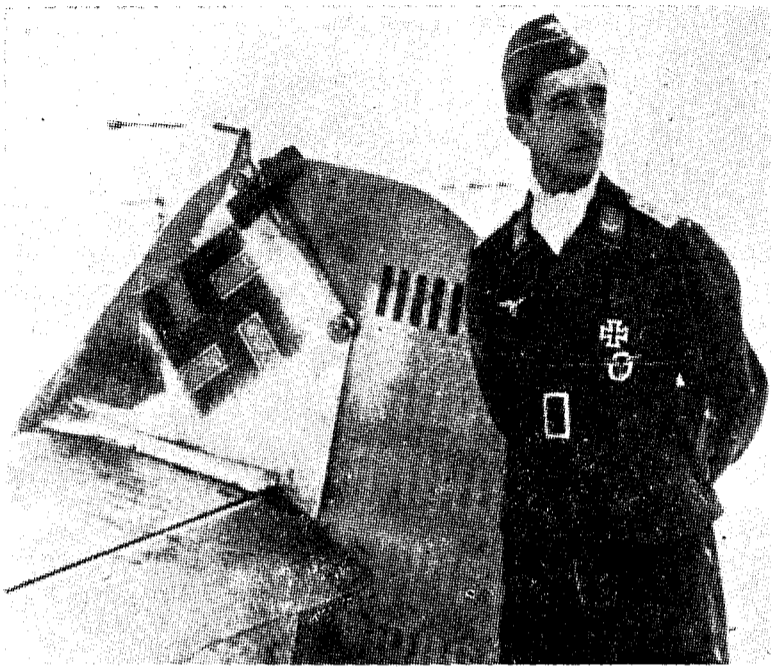
Forts. side 6

Graffenwöhr igår og idag

Spanske offiserer viser med stolthet amerikanerne sine tyske utmerkelser fra kampen mot kommunismen

Også mange norske frontkjempere kjenner den tyske troppeøvningsplass Graffenwöhr. I nedenstående artikkel skriver en kollega fra «Den blå divisjon», Folk og Lands Spania-korrespondent Vicente Talón, om tanker i forbindelse med Graffenwöhr:

Forfatteren Vicente Talón som spansk flyver i «Den blå Divisjon»

Spaniere av «Den blå divisjon» blir beveget på en særegen måte når de tenker på Graffenwöhr. Possad, Nilitkino, Novgorod er krigsnavn, dødens og berømmelsens navn. Da siger sorgen inn over en ved synet av jernkorset på den blanke krigsuniform fordi en må tenke på de trekors som ble slått ned i den frose jord under de stormende slag og med et «giv akt» for de døde kamerater. I motsetning hertil er Graffenwöhr en landsby omgitt av enger, ekeskog og stille sjøer. I dens militærleir øvet falangistene seg i våpenbruk og nød de siste øyeblikk av freden før de begav seg til de trøstesløse skyttergraver på steppen. Det er få legionærer som ikke imellom lukker øynene og tenker tilbake på landsbylivet og på kinoen som spilte «Gasparone». Det kan hende at de lange års mur ble ugjenomtregelig tykk, men vi har dog fremdeles samlingsappellen som i «Kornett» av Rilke i ørene — — —

Det er vel riktig at larmens år dør hen, at vennenes ansikter for andrer seg og at minnet sviner både om det gode og det dårlige. Men trass i alt husker en fremdeles meget godt «Lilli Marlen» i leirkoret og man ser likesom på et filmrerret tusen scener fra dagene

plan. Men den sammensvergelse han var en av topplederne for, har skiftende mannskap, men evige interesser. Og disse evige interesser er å utrydde vår rases kultur og åndsverdier, ødelegge vår rases religion og moral og skape et verdensdiktatur hvor det ikke er plass for deg og meg in the Brave New World.

Hans Egede Nissen.

i Graffenwöhr. Men så husker en også kameratene som falt i Russland, kamerater som trodde og visste at det var riktig og stort å dø for en sak man kjempet for.

Etter krigen var det mange spaniere som dro til den bayerske landsby for å gjenkalle i erindringen svundne tider. Selvforydypelse i fritiden er alltid sunn, særlig hvis en overveier og har mot til å hevde trass i nederlaget fra 1945: «Hvis det skulle skje en gang at det ble krevet at en skulle gå inn for fedrelandet og for Europa, så ville man adlyde!»

Gomez Tello, en utmerket politisk skribent, hvis «synd» bare består i at han er antikommunist, har skrevet meget vakre artikler om Graffenwöhr under det nye demokratiske system. Det er imidlertid ikke mer om de lystige spanske falangister, som på veien til den russiske front ennu tok seg tid til å besøke fotohuset Span for av fotografilinsen å få bekrefte for sin gjennomreise i Tyskland.

Idag er det nordamerikanere med sine rødlige ansikter og maisgule hår som har besatt plassen som engang var belagt med soldater fra Spanias «Blå divisjon». Ingen jernbeslåtte spanske støvler smeller mot brolegningen, men amerikanernes gummisåler. Og i hin fortrolige leir hvor man ved daggry sang «Cara al sol» med falangisthilsen, der svermer det nå med soldater i khakiuniform fra Oregon, Nevada, Arkansas og New-Mexico. Fra tid til annen huser Graffenwöhr også fremmede soldater som kommer til USA-leiren for der å øve seg med Uncle Sams moderne krigsmidler.

Som søndagsavisen «Arriba» forlengst har meddelt, besøkte en spansk offiser Graffenwöhr. På

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, pris 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerete beslag. Takstier av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 29 — Oslo

Annelse Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Averter i Folk og Land!

blusen bar han Det tyske rikets krigsutmerkelser, de han hadde mottatt i de hete krigsdager. «Arriba» beskriver hvorledes offiseren fortalte sine amerikanske kolleger om dengang han bodde i de brakker som fremdeles stod, på vei til Russland. Amerikanerne antydde med svak ironi at tingene vel hadde forandret seg litt siden dengang. «Nei, ikke for oss,» svarte den gamle soldat fra «Den blå divisjon». «Jeg kjempet her mot en idé og mot en fiende. Motivene var nøyaktig de samme som idag. På grunn av dere har vi imidlertid idag den fiende, som dengang stod tusen kilometer borte, på skuddvidde!»

Og det er virkelig så: Spania sender idag sine offiserer til Graffenwöhr med samme formål som de sendte dem i 1941. I motsetning dertil bombarderte amerikanerne i 1941 den bayerske landsby for å hindre utdannelsen av de soldater som var bestemt til å kjempe mot deres østlige forbundsfelle fra dengang. Og nå må de vel innerst inne erkjenne sannheten og sine feil, selv om de ikke vil bekjenne det åpent. Av den grunn viser spanierne, som hele tiden har vært på rett vei, disse ny-antikommunistene sine gamle ordner.

Forrige år besøkte en høyere USA-offiser et av de luftstøttepunkter som er innredet i Spania for det antikommunistiske forsvar. Den spanske offiser som ledsaget amerikaneren bar på sin uniform to jernkors og det tyske «Luftwaffenabzeichnung». Slikt noe hender svært ofte i Spania. Våre soldater som var i Russland bærer med stolthet de hårdt fortjente utmerkelser.

Og det har en meget god grunn: Dermed viser de seg som de eldste forkjempere for Europa av idag.

Vicente Talón.

Nye tyske bøker

i Folk og Lands Bøktjeneste

Felix Steiner: Die Freiwilligen — Idee und Opfergang.

Forfatteren, som er skaperen av Divisjon «Viking», har sitt navn nær knyttet til frivillighetsbevegelsen i annen verdenskrig. I sitt verk behandler forfatteren først rent generelt den psykologiske bakgrunn for den frivillige soldattjeneste og gir deretter en omfattende skildring av den samlede innsats av de hundretusener ikke-tyske frivillige. Han behandler kampene mot de sovjetiske masser på russisk jord, kampene på Balkan, forsvaret av Berlin m.v., og han understreker sterkt det store kameratskap mellom alle de frivillige og deres rikstyske kamerater. Denne bok må alle som interesserer seg for den norske krigsinnsats på østfronten ha. Boken har 392 sider, derav 32 billedsider og 33 skisser.

Pris innbundet i lerret kr. 32,—

Paul Rassinier: Die Lüge des Odysseus.

I denne bok, som tidligere er omtalt i «Folk og Land» forteller den kjente franske professor, forfatter og motstandsmann sannheten om de tyske konsentrasjonsleire. Han har selv sittet i Buchenwald og Dora og er opprørt over de løgner som presteres for å dekke overfangenes egne mord, misshandlinger og mattverier. Rassinier er så langt fra å være «nazist» som det går an å bli, men han er en sannhets-søker av typen Scharffenberg.

Pris: innbundet i lerret kr. 29,—

Prof. Dr. Maurice Bardéche: Nürnberg — oder die Falschmünzer.

Det har nå lyktes oss å skaffe denne verdensberømte bok av den franske professor Bardéche om uretten i Nürnberg i tysk oversettelse. Den anbefales på det beste til alle dem som vil vite sannheten.

Pris: innbundet i lerret kr. 22,—

H.—U. Rudel: Trotzdem.

I denne bok forteller annen verdenskrigs mest resultatrike flyver om sine opplevelser. Boken er illustrert og har 226 s.

Pris innbundet i lerret kr. 19,—.

H. Guderian: Kann Westeuropa verteidigt werden?

I denne lille bok gir en av verdenskrigs mest kjente hærførere, generaloberst Guderian et avgjørende svar på dette viktige spørsmål, som idag interesserer alle fordi hele Europas eksistens er avhengig av det.

Pris heftet kr. 6,50.

Paul Hausser: Waffen SS im Einsatz.

En klar og sober skildring av generaloberst Hausser om utvikling og innsats av Waffen SS. Boken er illustrert og har 272 sider.

Pris innbundet i lerret kr. 24,—.

Waffen SS im Bild.

Et praktverk i størrelse med en billedberetning om Waffen SS. Boken er trykt i kunsttrykk og vil være et kjært minne for enhver frontsoldat om den store innsats for Europa. 284 sider.

Pris innbundet i lerret kr. 37,—.

DANSK OG NORSK:

Ulf Nordensson: Den sidste kavalerist.

En dansk frontkjempers livshistorie.

Pris heftet kr. 15,—.

Vi minner ellers om

Birger Furuseths bok: Jeg var spion mot Sovjet og ble grepet.

Pris: Heftet kr. 12,—

*

Bøkene kan bestilles i Bok og Lands Bøktjeneste, postboks 3214, Oslo. Hvis pengene sendes sammen med bestillingen (bruk postgiro 16450) sendes bøkene portofritt. Ellers tas betalingen i oppkrav og da kommer frakt og oppkravsgebyr i tillegg.

